

дѣлъ себе-си у Цвѣтанины рѣцѣ. Той прѣблѣднѣлъ послѣ, безъ да подума думѣ, зель ѣж за рѣкѣ, вѣвелъ ѣж въ стаѣж-тѣ си, затворилъ врата-та и казалъ ѣ: » Цвѣтано! обстоятелства-та ся прѣмѣнихъ зѣ съмь далъ думѣ да ся оженѣ; ты можешъ да мя оставишь на мѣра, и зарадъ свое спокойствіе да мя забуравишь. Азъ тя любяхъ, любѣж ты и сега, тое—желанѣж ти всяко добро. Ето ти десять жлѣт-меджидіета—земигы (при това спусти ѣ пары-ты въ пазухѣж) — дозволи ми дая цѣлунѣж послѣдній нѣжъ—и врѣви си дома.—Прѣди да ся свѣсти Цвѣтана той ѣж извелъ изъ стаѣж-тѣ си, и казалъ на слунѣж-тѣ си: изведи тѣѣж дѣвойкѣж на нѣжта.

Срьдце ми ся облива съ крѣвь тоя часѣ. Азъ забуравямъ да е Драганъ чловѣкъ—готовъ съмь да го проклинамъ — нѣ языкъ ми ся неклати—глядамъ на небо-то и слѣза ми ся лѣщи на образа. Охъ Зачто не пишѣж романъ, а еднѣ жалнѣж приказкѣж!

И така Драганъ измамилъ Цвѣтанѣж, кога ѣ казалъ, че отхожда въ Царійградъ. — Не, той наистинѣж былъ на търговіа нѣ намѣсто де трѣговува съ стоки той игралъ на хартіи по кахвенета-та, гдѣ-то му изиграли всячко-то иманіе. Най-сѣтиѣ, трѣговуваніе-то ся свѣршило и Драганъ ся прибралъ съ дългове до шіѣж. Остаяше му само една леснина да си оправи състояніе-то—да ся жени за вѣкоѣж си старѣж богатѣж вдовицѣж, коя-то отдавна была залюбена за него. Той ся прѣжялилъ, дошѣлъ въ кѣщѣж-тѣ ѣ, откакъ поклонилъ Цвѣтани искреннѣж въздышкѣж. Нѣ всячко това довольно ли е да го оправдае?

Цвѣтанася намѣрила на улицѣж-нѣж въ такѣво положеніе кое-то никакво перо неможе описа. « Той, той мя изгони! » това ѣ были мысли-ты, това ѣ были чювства-та. Тя за вѣрѣмя прѣмѣрѣла. Една добра